

Chương 10

Thủ Đạo Tái Ngộ Thủ Đạo¹...

An Húc Đông đi vào liền nhìn thấy Tần Khả Tuyên đang ngồi ở trước bàn đọc sách, đây còn là người sao? Rạng sáng đi luyện công cũng đã đành, giờ trời còn chưa sáng, đã bắt đầu học tập rồi?

Vừa cúi xuống nhìn thấy quyển sách trên tay Tần Khả Tuyên, thiếu chút nữa té xỉu, cậu co rúm mặt, “Sur phụ à, ngài tính ôn lại cái cũ mà biết cái mới²?”

“Cậu đã không còn là đồ đệ của tôi.”

Ân Húc Đông vượt lại mặt, quyết định bỏ qua quyển sách giáo khoa Ngữ Văn bậc tiểu học năm nhất trong tay của Tần Khả Tuyên. “Tần Khả Tuyên! Cô không thể như vậy! Cô rõ ràng đã đồng ý yêu cầu dạy tôi rồi mà! Tại sao lại có thể chỉ bởi vì tôi đánh rắm một cái đã khai trừ tôi ra khỏi môn phái?! Không phải đã nói là tôi dạy cô học, cô sẽ dạy tôi võ công sao?!”

Tần Khả Tuyên nghe được cái chữ “rắm” đó, ngón tay liền không nhịn được bóp bóp, thật muốn bóp chết cái tên khốn trước mắt này...

Ân Húc Đông tiếp tục dẫn dắt khéo từng bước, “Cô thử nghĩ xem, cô ăn ngũ cốc, nào có không đánh rắm chứ? Cô cũng đánh rắm mà đứng không? Vậy thì đúng rồi, chúng ta đều là người, đánh rắm đó là chuyện bình thường nhất, cô đừng mang theo thành kiến mà nhìn tôi, tôi lúc đó không phải không nhịn được hay sao chứ, lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không tiếp tục đánh rắm nữa đâu!”

Tay của Tần Khả Tuyên nổi gân xanh hét cả lên, “Cậu nếu còn không câm miệng, tôi sẽ làm cậu sau này đến cơ hội đánh rắm cũng không có!”

Cảm xúc của một sát thủ dễ dàng bị người làm nhiễu loạn như thế, điều này thật sự không phải là dấu hiệu tốt.

Ân Húc Đông mở mở miệng, nhưng nhìn đến quyển sách méo mó trong tay Tần Khả Tuyên, nhanh chóng làm một động tác kéo khóa, câm miệng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định mà đứng ở đó không đi.

Tần Khả Tuyên nhẹ nhàng mà vuốt bằng phẳng quyển sách giáo khoa, nghiêm túc học cái gọi là ghép âm.

...Miệng tròn tròn o o o, ngỗng trắng soi gương, miệng dẹt dẹt e e e...

Đây đều là mấy cái ký tự rối loạn gì không! Tại sao phải vẽ vờ thêm chuyện mà mỗi chữ phải thêm mấy cái ký tự này trên đó?! Đối với kiến thức văn hóa của cái địa phương này, Tần Khả Tuyên thực sự là cảm thấy cực kỳ mà mệt

mỗi, nhưng vì tìm kiếm những sự kiện kỳ lạ xảy ra ở trên người mình, cô lại không thể không đi học mấy thứ này.

Tần Khả Tuyên cầm quyển sách giáo khoa lên đưa đến trước mặt của Ân Húc Đông, chỉ vào đoạn văn đó, “Đọc.”

Lúc này Ân Húc Đông chỉ muốn lấy lòng cô, cũng mặc kệ việc cô yêu cầu cậu ta đọc bài ca ghép âm chữ cái cho trẻ em là chuyện có bao nhiêu kỳ lạ, liền mở miệng đọc: “...Miệng tròn tròn o o o, ngỗng trắng soi gương, miệng det det e e...”

Ca dao rất dễ, Tần Khả Tuyên nghe xong một lần thì đã nhớ kỹ, chỉ cần nhớ kỹ ngữ âm, sau khi đem chúng nó cùng chữ viết đối chiếu với nhau, Tần Khả Tuyên trên cơ bản đã nắm giữ được mối quan hệ giữa ghép âm và chữ viết.

Kế tiếp chính là Toán học, cái này dường như có chút khó khăn, hầu như đều là ký tự mà cô không biết.

Ân Húc Đông nhìn thấy Tần Khả Tuyên nhú mày lại, hợp thời mà cười híp mắt mở miệng hỏi: “Su phụ? Cần giúp không?” Nhưng thật ra thì trong lòng đang nói thầm Tần Khả Tuyên chẳng lẽ muốn từ những gì của học sinh tiểu học bắt đầu học lên? Đây là cái tình huống gì a? Nói nhỏ biến ngốc nhưng cũng không giống, ngược lại có chút giống như trường hợp mất trí nhớ diễn biến trong phim truyền hình, cũng không nghe nói nhỏ bị đụng vào đầu khi xảy ra tai nạn giao thông a! Hay là nói té bào ký ức của nhỏ sinh trưởng ở trên đồi, bị xe tông một cái đã không còn nữa?

Những lời này cậu cũng chỉ dám nói thầm ở trong lòng, nếu mà nói ra tuyệt đối sẽ bị Tần Khả Tuyên phi một cái Tiểu Lý Phi Dao sang đây, hơn nữa còn là ở giữa hồng tâm nữa kìa.

“Đọc.”

“Su phụ à, cô xem, tôi còn có chút tác dụng thế này mà đúng không? Cô cũng đừng khai trừ tôi có được hay không?” Cơ hội là cần phải dựa vào chính mình đến tranh thủ.

Tần Khả Tuyên thấy Ân Húc Đông vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định, ngẫm ngẫm lại cậu ta quả thật còn có chút tác dụng, “Tôi có thể dạy cậu, nhưng cậu không phải đồ đệ của tôi.”

Ân Húc Đông nghe xong mừng rỡ đến nhảy cẫng lên, liên tục gật đầu, “Được, được, cô chịu dạy tôi là được rồi, là gì đều không quan trọng!”

Sau đó Ân Húc Đông giải thích ý nghĩa của những chữ số cùng với cộng trừ nhân chia cho Tần Khả Tuyên, trong quá trình không ngừng lau vĩa mồ hôi lạnh, đối mặt với một người quá tuổi “nhì đồng” giải thích mấy vấn đề chỉ số thông minh thấp này là chuyện hành hạ người.

Đến giờ đi học, hai người đều tự đến trường riêng của từng người, thật ra Ân Húc Đông muốn theo sát bên người Tần Khả Tuyên, tiếc rằng trường học của cậu ta cùng với trường học của Tần Khả Tuyên không cùng đường, cậu ta cũng chỉ có thể rời lệ tạm biệt Tần Khả Tuyên, đáng tiếc Tần Khả Tuyên cũng không thèm nhìn bộ dạng rơm rớm nước mắt của cậu ta.

Liên tiếp mấy ngày đi học tới, Tần Khả Tuyên đều là đang cầm quyển sách giáo khoa tiểu học quang minh chính đại mà ngồi ở trong lớp học còn thật sự ra vẻ nghiêm túc xem, hoàn toàn không chú ý đến biểu tình của bạn học trong lớp đều có vẻ mặt bó tay đứng hình (囧 囧).

Vào cuối tuần, Ân Húc Đông vốn đã được bạn hẹn đi chơi lại lần nữa bị Tần Khả Tuyên trời còn chưa sáng đã bắt đi làm thanh niên khỏe mạnh.

Lần này đổi thành dạy tiếng Anh.

“Vì sao một quốc gia phải học hai loại ngôn ngữ chữ viết?” Đừng nói Tần Khả Tuyên từ trước tới nay chưa bao giờ thấy qua một quốc gia nào là cần phải nói hai loại ngôn ngữ, ngay cả chỗ trước đây của cô, các quốc gia xung quanh nói đều là cùng một loại ngôn ngữ, chỉ có địa phương cực xa cực hẻo lánh mới gặp phải ngôn ngữ khác.

Thân là con dân Trung Quốc, Ân Húc Đông đối với việc học tiếng Anh cũng đã hết sức đau đầu, “Đúng! Tôi cũng cho rằng tất cả mọi người trên toàn thế giới mới cần phải học tiếng Trung!”

“Vì sao cùng là một loại ký tự ghép âm lại không có cùng cách đọc và ý nghĩa?” Tần Khả Tuyên chỉ vào mấy chữ cái tiếng Anh tiếp tục hỏi.

“Cái này...tiếng Anh là chữ của người Anh, phát âm đương nhiên không giống Trung Quốc chúng ta rồi, còn về chúng nó vì sao cùng ghép âm giống nhau, tôi cũng không biết a, phải đó, đây là vì sao a?” Ân Húc Đông học ghép âm và tiếng Anh nhiều năm như vậy, thật đúng là chưa từng nghĩ tới vì sao trông chúng nó có cùng một dạng nữa.

Ân Húc Đông suy nghĩ nát óc cũng không ra bị Tần Khả Tuyên liếc mắt một cái.

Ân Húc Đông dạy Tần Khả Tuyên cách phát âm ký hiệu phiên âm cơ bản của tiếng Anh, tiếp theo của ngữ pháp là cái dạng gì, chính cậu ta cũng không biết, chỉ ấp ập ứng ứng mà làm cho Tần Khả Tuyên nhớ kỹ mấy từ đơn này.

Tần Khả Tuyên đem mấy quyển sách tiếng Anh tiểu học lớp 4, 5, 6 đặt ở mặt bàn, lại bắt đầu nghe Ân Húc Đông đọc một từ cô nhớ một từ.

Thật vất vả chịu đựng đến trời sáng, Ân Húc Đông xin chỉ thị của Tần Khả Tuyên về nhà ăn sáng, sau đó lén chộp mắt một lát, Tần Khả Tuyên là uống thuốc kích thích hay là tiêm máu gà, cậu cũng không muốn quan tâm cũng không muốn xen vào nữa.

Chờ khi cậu ta từ trên ghế salon giật mình tỉnh lại thấp thỏm bất an mà chạy vội tới phòng của Tần Khả Tuyên, thì mặt trời đã mọc lên cao, cậu len lén liếc mắt nhìn Tần Khả Tuyên, thấy cô chưa có dấu hiệu muốn phát hỏa, trong lòng cậu mới thả lỏng, đồng thời cũng cảm thấy một trận bi thương, chưa qua bao lâu, mà cậu đã suy tàn tới mức phải xem sắc mặt của Tần Khả Tuyên mà đối nhân xử thế rồi sao?

Sau đó, Ân Húc Đông lại tiếp tục đọc từ đơn, nhưng đọc đọc một hồi, cậu ta chỉ vào một từ đơn liền ngậy người đọc không nổi nữa, "...A, A... Sao bên ngoài ồn ào thế?" Thật ra thì cậu đã sớm nghe được tiếng ồn ào bên ngoài, bây giờ cậu chỉ là mượn cớ để làm việc khác, cố gắng thay đổi lực chú ý của Tần Khả Tuyên. "Ồn ào như vậy, tôi đọc thế nào a?"

Tần Khả Tuyên liếc xéo Ân Húc Đông hơi có vẻ không được tự nhiên một cái, đem sách trên tay đặt xuống, đi tới ban công nhìn vào trong sân, thì thấy được Ôn Mỹ Hà nhiều ngày không gặp không ngờ lại xuất hiện ở đây, đang hùng hù hỏ hỏ lôi kéo Khương Huệ Lâm, mà Tần Bằng Trình cũng đỏ mặt lên cố gắng đem người phụ nữ đang ức hiếp mẹ mình giật lại, nhưng tiếc là người nhỏ sức yếu, bị Ôn Mỹ Hà đưa tay đẩy liền té trên mặt đất, Khương Huệ Lâm thấy thế cũng vùng lên phản kháng muốn che chở con trai.

Ân Húc Đông cũng chạy theo ra, thấy một màn thế này, liền nhú mày.

Tần Khả Tuyên nhẹ nhàng mà nói: "Nếu như tôi quay lại, cậu còn không biết đọc, vậy thì đừng hy vọng tôi dạy võ công cho cậu." Nói xong thì từ trên ban công nhảy một cái, không tiếng động mà đứng ở trên sân.

Đối với việc này, Ân Húc Đông đã sinh ra lực miễn dịch, mặc dù rất tò mò cô sẽ làm gì, nhưng lại sợ cô sẽ thật sự không dạy võ công cho cậu ta, cậu ta vội vàng mà trèo qua ban công trở lại trong căn phòng của mình tìm Văn Khúc Tinh (máy kim từ điển) để tra cái từ đó.

Tần Khả Tuyên đi tới trước mặt ba người.

Khương Huệ Lâm là người đầu tiên phát hiện cô đến, tò mò mà hỏi: "Tuyên Tuyên...sao con lại tới đây?"

Ôn Mỹ Hà xuống tay không ngừng, lại kéo Khương Huệ Lâm, lại kêu Tần Khả Tuyên: "Tuyên Tuyên, mau giúp giữ chặt lại, chúng ta cùng nhau trừng trị con hồ ly tinh này! Nếu không phải là bà ta, ba con cũng sẽ không bị bà ta quyến rũ đi!"

Không đợi Tần Khả Tuyên có lời đáp lại, Tần Bằng Trình liền nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, hét lớn rồi xông tới ôm đùi của Tần Khả Tuyên, "Tôi không cho các người bắt nạt mẹ tôi!"

"Ồn chết đi." Tần Khả Tuyên hất cánh tay nhỏ kéo Tần Bằng Trình ra, nhẹ nhàng mà nói.

Khương Huệ Lâm sắc mặt khó coi mà quát nhẹ: “Tiểu Trình. Tuyên Tuyên...”

Ôn Mỹ Hà buông một tay ra vén vén tóc rối bời, hài lòng tuyên dương Tần Khả Tuyên: “Làm tốt lắm, đây đều là mẹ con chúng nợ mẹ con chúng ta, chúng ta cần phải dạy cho chúng một bài học!” Nói xong liền nắm chặt tóc của Khương Huệ Lâm, một cái tay khác thì ở trên mặt của Khương Huệ Lâm tay nắm tay mười.

Rất tiếc là người phụ nữ này đã quên bà ta là như thế nào từ cái nhà này bị người khiên ra ngoài.

Tần Khả Tuyên đi tới bên người Ôn Mỹ Hà, giơ tay lên, hạ tay xuống, Ôn Mỹ Hà kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống.

Sát thủ, lấy gọn gàng dứt khoát làm nổi tiếng.

Mẹ con Khương Huệ Lâm trừng mắt há hốc mồm mà nhìn kịch tính này biến hóa.

“Tuyên Tuyên...” Khương Huệ Lâm cũng không biết nên nói cái gì nữa.

“Tôi nói rồi, rất ồn ào, sau này đừng để người phụ nữ này đi vào.” Tần Khả Tuyên giải quyết xong nguồn làm ồn liền đi.

Khi đi ngang qua Tần Bằng Trình, dừng lại một chút, “Cậu, đem người phụ nữ đó kéo ra ngoài.”

Tần Bằng Trình ngậy người một chút mới bĩu môi nói: “Tui nào có sức lực lớn như vậy mà kéo bả ra a?!”

Con mắt tối đen của Tần Khả Tuyên nhìn vào tầm mắt của Tần Bằng Trình, “Cũng bởi vì vô dụng mới không thể bảo hộ người mà mình muốn bảo hộ.”

“Tui...” Tần Bằng Trình muốn phản bác nhưng lại nói không ra một chữ.

Tần Khả Tuyên bỏ mặc cậu ta, đi tới dưới ban công, dùng phương pháp tới hôm qua nhanh chóng mà leo đến trên ban công, cái động tác lưu loát này, làm cho mẹ con Khương Huệ Lâm cùng với Ân Húc Đông đã sớm nằm dựa vào trên ban công xem lại trọn mắt há hốc mồm lần nữa, Spiderman phiên bản Trung Quốc?

Hai mắt Ân Húc Đông ngay lập tức lóe sáng mà đi đến gần, “Su...Tần Khả Tuyên, cô thực sự là quá xuất sắc! Wow! Thực sự là quá xuất sắc! Cái này tôi cũng muốn học!”

“Từ đơn?” Tần Khả Tuyên không đáp hỏi lại.

“Hừm? À! Tôi biết rồi, tôi đọc liền!” Ân Húc Đông như điên như dại mà cầm lấy quyển sách giáo khoa đọc tiếp.

Chú thích:

1. Thế chém cạnh tay trong Karatedo.
2. Trích từ câu nói “Ôn cố nhi tri tân, khả dĩ vi sư hĩ.” của Khổng Tử, ý là ôn lại cái cũ mà biết cái mới, là có thể làm thầy rồi.